

Oostenwind

Eerder verschenen:
Nederland, in de greep van

1^e en 2^e druk januari 2015

© Jan van Houwelingen
Januari 2015

Titel: Oostenwind
Auteur: Jan Lanzaro

Uitgever: New Brave Books, Amsterdam, Nederland

ISBN: 9789402127348 (E-book)

Omslagontwerp: studioivo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, op openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotocopiëren,
opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande
toestemming van de auteur.

ISBN: 9789402127355
www.newbravebooks.nl

Oostenwind

Jan Lanzaro

Hoofdstuk 1

Het was diep in de avond toen Carolien Roeleveld aankwam bij het adres in Berlijn. De straat waaraan de woning lag was verlaten. Het was een smalle straat met aan beide zijden hoge huizen. Dit gedeelte van Berlijn was vreemd voor haar. De intense stilte was beangstigend. Ze had niet elegante schoenen met een rubberen zool aangedaan vanavond zodat ze onhoorbaar kon voortbewegen op de kinderkopjes welke in de straat lagen. Via een kleine deur in een dubbele houten poort kwam ze op een binnenplaats. De binnenplaats was in vroegere tijden de laad- en losplaats van een meelfabriek geweest. Enige jaren geleden was de voormalige fabriek gerestaureerd en bood tegenwoordig plaats aan tien peperdure appartementen. Dit gedeelte van Berlijn was van de grauwe buurt die het in het verleden was uitgegroeid tot de meest populaire wijk van de stad. Veel zakenlieden en politici hadden hier een appartement gekocht. Om maar geen geluid te maken sloot ze heel voorzichtig de deur. Het onderhoud was duidelijk goed, de scharnieren maakten geen enkel geluid.

Ze nam enkele ogenblikken de tijd om de binnenplaats goed in haar op te nemen. Hoewel ze zich iets veiliger voelde dan op straat heerste ook hier een angstvallige stilte. Een beklemmend gevoel pakte haar. De geluiden welke normaal in een stad altijd hoorbaar zijn drongen niet door tot de binnenplaats. Ze keek rond en alleen in het appartement van Klaus Beck brandde licht, de gordijnen waren gesloten. Ze had van Derks de opdracht gekregen Beck te waarschuwen dat er mogelijk een aanslag op hem gepleegd zou

worden. Beck was één van de meest invloedrijke politici in het Europees parlement. Carolien zocht een plek in de schaduw van de buitenverlichting. Ze keek op haar horloge. Half twaalf. Ze was wat eerder naar binnen gegaan dan afgesproken. Ze wilde de omgeving verkennen. Het gordijn van het appartement van Beck werd even opzijgeschoven. Ze zag de contouren van het markante hoofd van de politicus. Het leek wel of hij voor haar komst nog iemand anders verwachtte.

In een ooghoek zag ze de kleine deur in de poort opengaan, en hoewel ze in de schaduw van de verlichting stond drukte ze zich nog verder in een nis in de muur.

Een vrouw liep onder een lamp door. Ze was geheel gestoken in donkere kleding. Een shawl en een muts verborgen haar gezicht en hoofd. Carolien's eerste gedachte was: vast één van de bewoners die thuiskomt. Ze schrok toen ze zag dat de vrouw de trap nam die rechtstreeks uitkomt bij het appartement van Beck. De vrouw verdween uit het zicht, de voordeur van het appartement was niet zichtbaar vanuit haar positie. Zou Beck een geheime relatie hebben? Waarschijnlijk een getrouwde vrouw die haar wijze van kleden onopvallend wilde blijven. Ze kon nu niet naar Beck gaan en besloot te wachten. Ze werd zich weer bewust van de beangstigende stilte op de binnenplaats in de tegenwoordig bruisende stad Berlijn.

Na enkele minuten kwam de vrouw de trap weer af. Een moment aarzelde ze, voor ze de binnenplaats weer overstak. Ze leek gehaast, liep snel naar de kleine deur en verdween uit het zicht.

Carolien keek weer omhoog, het licht brandde nog in het appartement van Beck. Was de vrouw wel bij Beck geweest? Ze kreeg een heel onrustig gevoel van binnen. Het was nog steeds te vroeg om naar Beck te gaan. Ze had aangegeven er om twaalf uur te zijn. Haar gevoel zei dat ze toch moest gaan en nam de trap. Het was een betegelde betonnen trap, dus niets kraakte. Toch dreunden haar voetstappen in haar hoofd. Van alles schoot door haar heen. Hoe kan

het in deze stad zo zenuwslopend stil zijn? Waar zijn toch alle bewoners?

Bovenaan de trap gekomen hield ze even stil en luisterde, maar hoorde niets. In het licht van de lampen aan de buitengevels van de appartementen zag ze de deur van het appartement van Beck openstaan. Niet ver, maar duidelijk niet in het slot. Ze pakte een pistool uit haar tas, haalde de veiligheidspal over en voorzichtig sloop ze naar de deur. Er lag een stukje donkere stof net buiten de woning van Beck. Direct flitste door haar hoofd dat dit een stukje stof was van de kleding van de vrouw. Ze raapte het op en stopte het in haar jaszak. Met de hand van haar vrije uitgestrekte arm duwde ze de deur een stukje voor stukje verder open, zorgend dat ze niet direct in de deuropening stond. Ook nu bleek weer dat het onderhoud aan de appartementen optimaal was, de schanieren maakten geen enkel geluid. Nu de deur helemaal openstond kon ze het appartement inkijken. Ze verbaasde zich over de moderne inrichting, veel moderne kunstvoorwerpen stonden verspreid in het woongedeelte en hingen aan de muur. De keuken was er één waar je jaloers op kon worden, met een T-vormig kookeiland. Ook hier geen enkel levensteken. Voorzichtig sloop ze verder door het huis. Een gang leidde naar de slaapkamers. Er waren vier deuren in de gang, één voor één deed ze deze voorzichtig open. De eerste was een slaapkamer, waarschijnlijk een logeerkamer, de tweede was duidelijk de badkamer, ook deze modern ingericht met luxe sanitair. Ze voelde de spanning in haar lichaam stijgen nu er nog maar twee kamers te gaan waren. De volgende deur die ze opende was duidelijk die van de masterbedroom. Ook hier niets bijzonders. Er lag wat losse kleding op het bed. Op naar de laatste deur. Toen ze een blik naar binnen wierp schrok ze. Klaus Beck zat achter een bureau in de kamer die duidelijk dienst deed als zijn kantoor. Een laptop en I-pad lagen op het bureau; kasten vol met boeken en ordners. Grote stapels dossiers op het bureau. Voor ze in de richting van Beck liep controleerde ze

of er niemand achter de deur haar op stond te wachten, voor de zekerheid controleerde ze ook de kasten door alle deuren één voor één langzaam open te doen, maar ze was alleen. Nou ja, alleen, met Beck in de stoel. Hij lag voorover met in zijn hand een revolver. Hij had een groot gat in zijn hoofd. Over een groot vlak bloedspatten op de hagelwitte muur achter hem. De revolver was voorzien van een geluiddemper. Dat verklaarde ook direct waarom ze geen schot gehoord had.

Het had geen effect te controleren of de man dood was, dat was overduidelijk. Ze stopte het pistool weer terug in haar tas en pakte haar mobiele telefoon er uit. Ze nam foto's, niet alleen van Beck maar ook van het bureau, de kasten en van een stuk papier wat stak uit een bureaula. Na deze laatste foto genomen te hebben, trok ze heel voorzichtig het papier verder uit de lade. Ze had haar handschoenen aan. Het was een lijst met namen. Vijf van de namen waren doorgestreept. Ze kon de namen, namen van mannen die de laatste maanden vermoord waren. Beck was de zesde naam op de lijst. De overige namen op de lijst waren de namen van Europarlementariërs en leden van het Europees Strategisch Militair Instituut, ze wist van de parlementariërs dat hun specialisme defensie was. Eén naam was niet van een politicus of strateeg maar was die van John Derks. Ze trok wit weg, John Derks was niet alleen haar baas maar ook haar geliefde. Lichte paniek sloeg toe. Ze controleerde of niets kon duiden op haar aanwezigheid in het appartement, toen verliet ze het gebouw. Ze aarzelde even boven aan de trap, maar ze realiseerde zich dat ze hier zo snel mogelijk weg moest komen. Snel verliet ze het woningencomplex door de kleine deur waardoor ze naar binnen was gekomen. Ze wilde mensen zien. Al met al was ze maar twintig minuten binnen de poort geweest maar het voelde als uren.

Hoewel het een warme avond was rilde ze. Ze liep de Kreutzigerstrasse in maar ook deze was verlaten. Ze keek nog even achterom, net op dat moment kwam er een man uit de kleine deur

van het appartementencomplex waar ze net vandaan gekomen was. Hij kwam haar kant op. Wegrennen leek haar niet slim, maar ze ging wel iets harder lopen. Aangekomen op de hoek van de Boxhagenerstrasse. De man kwam nog steeds haar kant op. Het was een kleine man, hij droeg een sportjack van Adidas en had een donkere cap op zijn hoofd. De Boxhagenerstrasse was een doorgaande weg met vele winkels en enkele terrasjes. Door het mooie weer waren de terrasjes nog goed bezet en liepen er veel mensen op straat. Ze ging midden op het trottoir lopen. Ze keek in de etalages van de dure winkels, niet omdat ze zo geïnteresseerd was in de artikelen die daar lagen maar om in de spiegeling te zien of de man haar nog volgde. En dat deed hij. Hij had een mobiele telefoon aan zijn oor en kwam al heel dicht bij.

Geconcentreerd op de kleine man had ze niet op tijd in de gaten dat een grotere man naast haar was gaan lopen. Deze liep gelijk met haar op. Ze kon geen kant meer op. Wat waren de mannen van plan?

Haar hersenen draaiden op volle toeren, de moord op Beck, de naam van John op de lijst, ingesloten door twee mannen, wat moest ze doen. Ze besloot door te lopen maar zorgde er wel voor dat ze tussen de mensen bleef. Als ze ter hoogte van een zijstraat of steegje kwam zorgde ze er voor dat er altijd meerdere mensen in de buurt waren. Haar aandacht werd getrokken door een vrouw die ongeveer twintig meter voor haar liep. De vrouw had blond haar, droeg een witte blouse op een korte veelkeurige rok. In haar hand droeg een grote tas van Gucci. Hoewel het van achter moeilijk te zien was schatte Carolien haar op midden dertig. Ze vroeg zich af waarom juist deze vrouw haar aandacht trok. Dergelijke vrouwen in dit deel van Berlijn waren niet ongewoon, integendeel de wijk Friedrichshain was het gebied waar de jonge, moderne en beter gesitueerden wilden wonen. Iets in de lichaamstaal fascineerde Carolien. Slechts twee keer had ze de vrouw gezien bij het appartement van Beck. Ze liep hetzelfde.

Zou dit dezelfde vrouw zijn?, vroeg ze zich af. Maar waar waren haar donkere kleding, shawl en muts. Nu pas drong ook tot haar door dat een muts in dit jaargetijde met deze temperatuur vreemd was geweest. Ze keek naar de grote handtas van de vrouw. Zou hier de kleding inzitten? De tas was groot genoeg. Een man sprak haar aan, Carolien werd afgeleid. Het kostte even om hem af te wimpelen. Toen ze haar aandacht er weer bij had was de vrouw verdwenen. Weg, nergens meer te zien.

Carolien besloot door te lopen, ze wilde snel naar haar hotel, waar ze rustig met John Derks kon bellen.

Aangekomen bij een zijstraat was de chauffeur van een donkerblauwe Mercedes S-klasse niet galant en liet Carolien niet voorgaan. De Mercedes maakte het onmogelijk voor haar om door te lopen. Het achterportier werd opengedaan. Carolien stond op slechts een halve meter van de auto. De chauffeur wenkte dat ze in moest stappen. Van achter omklemde een hand haar mond en iemand probeerde haar de auto in te duwen.

Vanuit haar jarenlange ervaring als rechercheur wist ze dat de grootste kans op ontsnapping tijdens een ontvoering aan het begin is. Eénmaal gevangen genomen is de kans heel klein.

Carolien verzette zich hevig en wist na een worsteling voor de man te komen. Het was de man die lang naast haar had gelopen. De man verloor de stevige greep op haar. Met alle kracht die ze had ramde ze haar knie in het kruis van de man. Met een grote schreeuw sloeg hij dubbel en viel op straat. Een tweede man, de kleine, die uit de poort was gekomen kwam van de overkant van de straat en greep haar. Na een moment van opluchting kon ze nu geen kant meer op. Vanuit de zijstraat kwam een derde man bij de auto staan. Geen moment had ze kans gehad het pistool uit haar tas te pakken.

‘Zo gaan we niet met dames om,’ een bekende stem. Frank Janssen raakte in een worsteling met de twee mannen. De eerste man lag nog steeds vloekend op straat met de handen in zijn kruis.

Janssen gooide de kleine man tegen een paal van een verkeerslicht, de man viel levenloos neer. De grote man, welke inmiddels Janssen een vuistslag in het gezicht had gegeven, werd tegen de auto gegooid. Janssen had hem in de greep. Carolien was inmiddels om de auto gelopen en hield de chauffeur onder schot. De man zag lijkleek. 'Je hebt nog tien seconden te leven. Zet de motor af. Wie is jullie opdrachtgever?. Nog twee seconden, en lieg niet,' zei ze met doordringende stem.

'Fareed,' stamelde de chauffeur.

Janssen had ondertussen de kleine man nog een extra klap met de kolf van zijn pistool gegeven en hem op de achterbank van de auto gegooid. De man die als laatste uit de zijstraat was gekomen volgde de kleine man.

De lange man was inmiddels weggekropen en liep een eindje verder strompelend weg. Die was niet meer te achterhalen.

Carolien spoot pepperspray in het gezicht van de chauffeur, pakte de contactsleutel en gooide deze in een afvoerput in de straat.

In de verte hoorden ze sirenes naderden; omstanders hadden duidelijk de politie al gewaarschuwd.

'Wegwezen,' riep Janssen tegen Carolien. In de drukte die inmiddels ontstaan was liepen ze snel de straat over. Niemand hield hen tegen. Frank Janssen duwde Carolien een café in, liep langs de bar, waar hij twee koffie bestelde en nam plaats achter in het café. Toen ze zaten luisterde hij aandachtig naar het verhaal van Carolien. Ze vertelde wat ze gezien had en wat gebeurd was het afgelopen half uur tot in de kleinste details. Ze gaf hem het stukje donkere stof wat waarschijnlijk van de kleding van de vrouw was en liet de foto's zien van Beck en zijn kantoor.

Om haar verhaal kracht bij te zetten, zei ze nog nadrukkelijk; 'Frank, hoewel het zo moest lijken. Dit was geen zelfmoord.'

Hoofdstuk 2

John Derks, de tweede man van Europol, nuttigde een stevig ontbijt in café Square op Het Plein in Den Haag. Vlak bij het politieke hart van Nederland. Op basis van zijn kwaliteiten had de minister hem persoonlijk voor deze functie gevraagd. Samen met Carolien Roeleveld was hij met vakantie op een subtropisch eiland toen de minister hem gebeld had. Lang had hij er niet over hoeven nadenken. Het had slechts gezorgd voor een kleine discussie met Carolien. Hij had de functie aanvaard onder de voorwaarde dat Carolien als zijn rechterhand ook in dienst kon treden van Europol. De minister had Derks er op gewezen dat het zeer ongebruikelijk was dat partners in dit soort functies samenwerkten maar had uiteindelijk toch toegestemd, onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat ze in het werk professioneel met elkaar om zouden gaan en op geen enkele wijze mocht blijken dat ze geliefden waren.

Hij ontbeet samen met zijn vriend en collega Bob Evers. Evers had de Britse nationaliteit en had jarenlang gewerkt voor de Britse MI-6, waar hij vele undercover acties met succes heeft uitgevoerd over de hele wereld. Evers was getrouwd met een Nederlandse en omdat Evers veel op missie was, wilde zijn vrouw liever weer in Nederland wonen om dicht bij haar familie en vrienden te zijn als haar man weer eens op missie was. Ze woonden nu al weer twee jaar in Nederland. Het eerste jaar had Bob veel heen en weer gevlogen naar Londen, naar het bekende kantoor van de MI-6 aan de oevers van de Theems. Toen bij Europol een functie vrijkwam heeft hij hierop gereageerd en inmiddels werkt hij vanuit Nederland. Evers heeft een talenknobbel en spreekt vloeiend Engels, Frans, Duits, Italiaans en Spaans en inmiddels ook al goed Nederlands, gezien zijn talenknobbel zal over een jaar niet meer te horen zijn dat Engels zijn moedertaal is. In de

korte tijd dat de twee intensief samenwerken is een goede wederzijdse vertrouwensband ontstaan.

‘Denk jij dat Lucky achter de moorden zit?’ Derks fluisterde omdat inmiddels diverse gasten het café betreden hadden. Het café werd regelmatig bezocht door medewerkers van de Tweede Kamer of leden van de Kamer.

Derks was midden veertig. Het type onopvallende man, altijd neutraal, zeg maar saai gekleed. Zo’n type van een tafeltje verder in een restaurant, je hebt er een uur tegenaan zitten kijken en enkele minuten later kan je hem niet meer beschrijven. Het neutrale uiterlijk had hem al vele malen geholpen. Hij was weduwnaar. Een criminele organisatie had vijf jaar geleden zijn vrouw en twee kinderen vermoord. Sinds twee jaar heeft hij weer een relatie. Een relatie met een collega. Inmiddels is zij zijn rechterhand geworden. Samen wonen ze in een dorp tussen Utrecht en Amsterdam. Het was één van zijn voorwaarden geweest om niet te verhuizen, ondanks dat het kantoor van Europol in Den Haag bijna een uur rijden van zijn woning is.

‘Ik heb hem nagetrokken,’ antwoordde Evers. ‘Even voor de volledigheid, zijn echte naam is Luc Benoit. Hij bezit wat grond in Brasschaat bij Antwerpen, waar hij formeel ook woont en heeft ook een huis niet zo ver van hier in Noordwijk. Mijn bronnen vertellen me dat hij meer in Noordwijk is dan in België. De locatie vlak bij de grote luchthaven van Schiphol vindt hij gemakkelijker. Hij is zeer vermogend. In een eerder arbeidsverleden heeft hij gewerkt als militair van het Belgische leger in een lagere rang. Hij is eigenaar van diverse metaalbewerkende bedrijven, welke goede omzetten en winsten genereren maar waarvan hij niet het luxe leven kan leiden wat hij doet. Hij heeft ook niet een grote erfenis gehad. We hebben het sterke vermoeden dat zijn bedrijven een dekmantel zijn voor wapenhandel. Wapenhandel op grote schaal.’

Daar waar Derks een onopvallend uiterlijk heeft is Evers een opvallend figuur. Hij is bijna twee meter lang, heeft lang blond haar en kleedt zich onberispelijk volgens de allerlaatste modetrends. Vrouwen vinden hem een aantrekkelijke man. Evers reageert overigens nooit op avances van de vrouwen. Verder heeft hij door zijn voormalige werk als MI-6 agent uitstekende contacten in de wereld. Contacten die voor Derks ook in vele zaken heel behulpzaam zijn.

‘Het blijft dus voor ons een raadselachtige figuur,’ mompelde Derks. ‘Collega Jens Last van ons Duitse kantoor heeft doorgegeven dat Benoit in Bonn gesignaleerd is in de week voordat één van de moorden plaatsvond. Alain Prost in Parijs meldde dat Benoit daar was enige dagen voor de moord op een andere parlementariër. En ook Bruno Besse in Bern meldde hetzelfde voor de moord in Zwitserland. Dit kan geen toeval zijn. Ik geloof normaal al niet in toeval en nu zeker niet. Weet je wat meer over Marloes Spijkerman, de vriendin van Benoit? Het enige wat ik weet dat iedereen maar roept dat het zo’n aantrekkelijke sensuele vrouw is.’

‘Dat laatste kan ik bevestigen, waar zij is gaan de ogen van alle mannen haar kant op. We zijn haar al weken kwijt. Ze is vaak aanwezig op societyfeestjes, bezoekt vaak restaurants en bars. Nergens meer gezien.’

Derks weer: ‘Heb je de laatste tijd nog iets gehoord van John Bakker, de excentrieke professor die de Europese Raad vaak strategisch advies geeft?’

‘Ja, Bakker hebben wij continu in beeld. Momenteel zit hij gewoon thuis in Noordwijk. Deze week zijn er in verband met de vakantie geen colleges. Hij is deze week nog niet uit het dorp geweest. Alleen het huis uit voor zijn dagelijks bezoek aan de lokale broodwinkel.’

‘Noordwijk, zei je. Hij woont in dezelfde plaats waar Benoit de meeste tijd doorbrengt. Ik ga vanavond maar eens in een lokaal

restaurant eten. Weet jij toevallig of Benoit en Bakker regelmatig dezelfde eetgelegenheid bezoeken?’

‘Ze worden met enige regelmaat gesignaleerd in Zeezicht onderaan de duinen tussen het grote hotelcomplex Huis ter Duin en het centrum van het dorp. Overigens worden ze bijna nooit tegelijkertijd gezien. Die enkele keer dat ze er op hetzelfde tijdstip zijn, zitten ze nooit bij elkaar in de buurt. En ik ga met je mee vanavond,’ zei Evers.

De ochtendkranten werden op de grote tafel, welke midden in het café stond, gelegd.

Derks liep naar de tafel en pakte een landelijke ochtendkrant. Terug bij zijn eigen tafeltje vouwde hij de krant open. De openingskop was: *Europarlementariër Klaus Beck pleegt zelfmoord.*

Derks keek Evers aan.

Evers reageerde: ‘Zelfmoord, wij weten wel beter. Dit is inmiddels de zesde binnen korte tijd,’

‘Naar de pers toe houden we dit voorlopig nog even vol, dit om de moordenaars te laten geloven dat wij dat denken. Eerlijk gezegd denk ik niet dat zij dat ook daadwerkelijk denken,’ zei Derks fronsend.

De mobiele telefoon van Derks ging. Terwijl hij het toestel naar zijn oor bracht fluisterde hij tegen Evers: ‘Het is Loes.’

Hij nam op: ‘Met John Derks. Momentje Loes, ik loop even naar buiten.’ Toen hij buiten stond lette Evers erop dat niemand probeerde mee te luisteren. Het was een automatisme wat er in de loop van de jaren ingeslopen was. Als iemand van het team in het openbaar aan de telefoon was hielden andere teamleden altijd de directe omgeving in de gaten. En als ze in hotelkamers verbleven en ze genoodzaakt waren de hoteltelefoon te gebruiken, ging altijd een teamlid naar de omgeving van de receptie om te kijken of er daar niet meegeluisterd werd.

‘Ja Loes, in ben buiten, zeg het maar.’

‘Enkele minuten geleden heeft Jens Last gebeld, of je hem binnen een uur terug wilt bellen. Na die tijd zit hij in het vliegtuig naar Berlijn. Ook belde Frank Janssen net, of je hem ook met spoed wil terugbellen. Meer boodschappen heb ik nog niet voor je,’ deed Loes verslag.

‘Dank je, ik zal ze allebei gelijk gaan bellen, dank je en tot straks,’ zei Derks terwijl hij weer naar binnen liep.

Tegen Evers zei hij: ‘Jens Last heeft gebeld. Hij gaat zo naar Berlijn. En of ik ook Frank Janssen wil bellen.’

Loes Peters was al jaren secretaresse van de tweede man bij Europol. In de korte tijd dat Derks en zij nu samenwerkten voelden ze elkaar al goed aan. Zo kon Derks nu het gevoel niet onderdrukken dat Loes gespannen was geweest.

In de contactenlijst zocht hij naar Last, éénmaal gevonden drukte hij op de groene toest. Na twee keer overgaan. ‘Last,’ klonk het nors. Derks en Last spraken kort over de moord op Klaus Beck, ook Last geloofde niet dat het zelfmoord was en daarom zou hij direct naar Berlijn vliegen. Hij had er aan toegevoegd dat de hoofdcommissaris daar een goede bekende van hem was.

‘Ik ga hem ervan overtuigen dat hij deze zaak moet overdragen aan Europol. Als ik het vraag zal hij wel meewerken,’ voegde hij er aan toe.

Zoals overal ter wereld heeft de lokale politie er altijd moeite mee als een zaak wordt opgeëist door een andere instantie.

‘Carolien Roeleveld en Frank Janssen zijn ook in Berlijn. Praat ook met hen. Carolien weet meer,’ zei Derks op dwingende toon.

‘Waar kan ik ze vinden?’, vroeg Last.

‘Ze hebben kamers in hotel Lehmann, maar je hebt hun telefoonnummers, dus laat s.v.p. weten dat je ze wilt spreken.’

‘Derks, ik moet nu ophangen en snel naar het vliegveld. Ik spreek je nog wel vandaag.’ Last wilde ophangen maar Derks gaf hem nog een opdracht.

‘En Jens, mocht je verdachten op het spoor komen in geen geval arresteren. Wel volgen. We moeten weten wie hier achter zit. Goede vlucht,` hiermee sloot Derks af.

Direct belde hij Frank Janssen, maar Carolien nam op. ‘Wat een positieve verrassing dat ik jou krijg. Kan je straks nog even terugbellen als je alleen bent?’ Hoewel ze een relatie hadden probeerden ze hun werk professioneel te doen en werden privé-aangelegenheden nooit in het bijzijn van collega’s besproken. De directe collega’s waren allemaal op de hoogte, maar na aanvankelijk moeite te hebben met die onderlinge band, accepteerden ze het allemaal. Zowel Derks als Roeleveld hadden bewezen de zaken goed gescheiden te kunnen houden.

Carolien deed tot in detail verslag vanaf het moment dat ze de binnenplaats van het appartementencomplex waar Beck woonde op gegaan was tot nu. Ze vertelde ook dat ze de chauffeur van de limousine de naam Fareed ontfoetseld had. Derks had met name toen ze het had gehad over de poging tot ontvoering zijn gezicht vertrokken en kneep zijn telefoon bijna fijn. Hij dacht terug aan de periode dat nog werkte als rechercheur van politie en zijn zus en Carolien ook ontvoerd zijn geweest.

‘Dank je wel, schat, dat je Frank Janssen achter me aan hebt gestuurd. Ik had er geen idee van totdat hij mij uit handen van de ontvoerders kon redden. Zonder hem ..., nou ja, dat kan je invullen,` terwijl ze deze laatste woorden uitsprak ging ze steeds zachter praten.

‘Als ik je vooraf vertelt had dat ik Frank als jouw schaduw mee zou sturen, had je dat nooit goed gevonden.’

‘Dat had ik zeker niet goed gevonden, maar achteraf ben ik heel blij dat je het wel gedaan hebt,` zei ze met een lieve stem.

‘Carolien, ik net ook met Jens Last gesproken. Hij zit nu in een vliegtuig naar Berlijn. Heb hem gevraagd met jullie contact op te nemen. Ik wil dat jullie wachten tot hij er is en geen acties op eigen initiatief gaan doen,` nu was Derks weer de strenge leidinggevende.

‘Ik bel je straks nog over de lijst met namen die ik gevonden heb in Beck’s apartment. Wil de lijst met jou persoonlijk doornemen, oké?’ Bel je zodra je alleen bent,` in haar stem drong urgentie door. In het verslag wat ze zojuist gegeven had, had ze nog niet verteld dat Derks zijn naam ook op de lijst stond.

‘Ja, ik bel je straks, moet nu ophangen. Wees heel voorzichtig en zorg dat Janssen bij je in de buurt is,` Derks drukte het toestel uit.

Van een rustig ontbijt kwam niet veel meer. Bob Evers nam de ochtendbladen verder door terwijl John Derks zijn volgende telefoontje pleegde. Hij belde met Loes Peters. In dit gesprek deed hij kort verslag van wat hij zojuist gehoord had van Carolien en gaf haar de opdracht Alain Prost en Bruno Besse te bellen, hen te vertellen wat voorgevallen was en laat ze die personen die wij reeds als verdachten zien volgen, maar ook hier ze mogen geen arrestaties verrichten, alleen hun bewegingen volgen. Personen die ze ontmoeten fotograferen.

‘Kom Bob, we gaan afrekenen en naar kantoor,` Derks liet het restant van zijn ontbijt staan en hield er geen rekening mee dat Evers nog aan het eten was.

De rit van het Plein naar het hoofdkantoor van Europol in het Statenkwartier in Den Haag duurde een kwartier. In deze tijd bracht Derks Evers volledig op de hoogte van wat hij zojuist gehoord had. ‘Eén ding begrijp ik niet helemaal, waarom heb onze districtshoofden in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland opdracht gegeven om uitsluitend te schaduwen en niet op te pakken?’ vroeg Evers toen Derks uitgesproken was.

‘Bob, het is puur een ingeving. In heb het gevoel dat zich een netwerk om ons sluit. Denk aan de systematische manier hoe en met hoeveel personen Carolien gevolgd is, hoe ze haar wilden ontvoeren. Ik probeer nu juist een netwerk om hen te vormen om duidelijk te krijgen wie nu achter de moorden zit.` Nadenkend zei Evers: ‘Ja, ja,` op het antwoord van Derks. ‘Nog een aanvullende vraag. Je zei net

dat Carolien een lijst gevonden heeft met namen bij Beck. Een lijst op briefpapier van het Europees Strategisch Militair Instituut. Wat is dat voor instituut?

‘Het ESMI is een club van professoren, politici en andere geleerden. Dit instituut is er van overtuigd dat Europa een grote bedreiging wacht. Het instituut gebruikt ook haar invloed een groot verdedigingssysteem op te zetten. Het is een instituut waar maar weinig mensen van weten dat het überhaupt bestaat.’

‘Maar van wie komt de dreiging?’ Evers keek hierbij recht in de ogen omdat hij enige terughoudend proefde in hetgeen Derks over het instituut vertelde.

‘Dat weten we niet.’

‘Hoezo we? Ik heb gehoord van het instituut maar dat is dan ook alles. Maar begrijp ik dat jij ook deel uitmaakt van deze club?’ vroeg Evers. Het kwam wat venijniger uit zijn mond dan de bedoeling was. ‘Ja, Bob, de diverse inlichtingendiensten hebben geen volledig vertrouwen in de oprechte intenties van dit instituut. Op een slinkse manier hebben ze mij naar binnen gewerkt. Veel meer kan en mag ik nu niet vertellen. Wel valt het me op dat regelmatig blijkt dat één of meer leden in Noordwijk komen. Er lijkt geen verband in te zitten. Het is tenslotte dicht gelegen bij het politieke hart van Nederland, vlak bij Schiphol en populair bij de welgestelden. Toch vertrouw ik het niet. We moeten daar vanavond naar toe. En als we Luc Benoit niet tegenkomen in het restaurant gaan we hem opzoeken. En ik hoop zo, dat ook John Bakker vandaag in Noordwijk is.’ Ze waren gearriveerd op kantoor.

In Berlijn liep Jens Last de aankomsthal door van het vliegveld Berlijn-Tegel. Hij nam de trein naar het centrum en ging verder met de bus naar hotel Lehmann. Last was half dertig, lang en begon ondanks zijn jonge leeftijd al wat te kalen. Hij woog bijna honderd kilo. Door zijn lengte en gewicht imponeerde hij mensen alleen al

met zijn aanwezigheid. Hij wist dat en maakte hier ook gepast gebruik van.

Met stevige pas liep hij de hal van het hotel door naar de receptie. Liet zijn Europol-ID card zien en vroeg of hij het gastenlogboek mocht inzien. 'Ik wil alle namen van de gasten die hier de afgelopen tien dagen zijn aangekomen.' De receptioniste was even verbaasd en overrompeld.

Assertief als ze was reageerde ze: 'Iedereen kan wel zo'n pasje laten zien. Wie zegt me dat u echt voor Europol werkt. Laat me uw paspoort zien en ik ga checken of u bekend bent bij Europol. Heeft u een telefoonnummer of zal ik het even opzoeken op het internet?' Ze zei het met een vriendelijke glimlach zoals je van receptionistes mag verwachten, maar het was Last wel duidelijk dat ze meende wat ze zei.

'Verdoe je tijd niet met bellen, maak die print en ga bellen terwijl ik ondertussen de lijst bestudeer,' zei Last niet bepaald vriendelijk.

Het identiteitsbewijs beijkend, zei ze: 'Nou, meneer Last, dat lijkt me niet de goede volgorde. Ik check het eerst en bij een bevestiging print ik direct voor u, elke lijst die u wilt.'

Last zag in dat hij maar beter snel het telefoonnummer kon geven, daar het anders wel eens een lange discussie aan de balie kon worden. En discussies vallen ook anderen op en hij wilde geen risico lopen dat de verkeerde mensen wisten dat hij in Berlijn was.

Binnen enkele minuten hoorde hij de printer. De receptioniste gaf Last de uitdraai. Hij kon niet nalaten tegen haar te zeggen: 'Ik denk dat ik jouw tegenwerking maar moet melden bij de manager.' Ze glimlachte en dacht. Als deze man dat al doet, kan de manager mij alleen complimenten geven omdat ik mijn werk juist goed gedaan heb.

Jens Last nam plaats op een stoel in de lobby en bestudeerde de print. Ondertussen belde hij Carolien en vroeg naar haar kamernummer. Hij stond op en liep naar de lift.

Hij klopte op de kamerdeur. ‘Ja, wie is daar?’ hoorde hij Carolien roepen.

‘Jens Last.’

Janssen opende de deur, maar nog niet helemaal. Toen hij Last herkende opende hij de deur helemaal. Ze schudden elkaar de hand. Last riep direct door en gaf haar een kus op elke wang.

‘Zo, jij hebt het aardig voor je kiezen gehad. Leuke stad hè, Berlijn?’ hij glimlachte, ‘maar gelukkig is het goed afgelopen.’

‘Je bent wel erg snel hier. Hoe weet je dit?’ vroeg Carolien.

‘Vannacht ben ik al gebeld door de hoofdcommissaris van politie hier uit Berlijn dat Beck doodgevonden was in zijn appartement. Ook wist hij te melden dat in de buurt van het appartement een poging tot ontvoering van een vrouw had plaatsgevonden. Toen de politie arriveerde waren de vrouw en een man die haar geholpen had niet meer aanwezig. Ook omstanders konden niet vertellen waar de man en vrouw gebleven waren. En van Derks heb ik vanmorgen het hele verhaal gehoord. Ook heeft de Berlijnse politie nog een telefoontje gehad van Beck vannacht waarin hij een poging tot inbraak meldde. Heb toen gelijk een plaats gereserveerd voor een vlucht naar Berlijn. Tussen de stopplaats van de bus en het hotel ben ik eerst nog even langs het appartementencomplex gelopen.’

‘Telefoontje van Beck?’ vroeg Carolien verbaasd.

‘Hoe laat was dat?’

‘Dat was tegen één uur.’

‘Maar ik heb hem ongeveer een uur eerder al dood in zijn appartement gevonden. Waarom dan dat neptelefoontje?’

‘Dat ligt voor de hand. Ze wilden waarschijnlijk de ochtendkranten nog halen. Ik begreep van Derks dat jij ook foto’s genomen hebt. Mag ik die zien?’ vroeg Last vriendelijk.

Carolien pakte de smartphone uit haar tas en zocht de fotobibliotheek op haar toestel en gaf het vervolgens aan Last.

Tegen Janssen zei Last: ‘Ik neem aan dat jij ze al gezien hebt?’

‘Ja.’

Uit een laptoptas haalde Last een plastic map met foto’s; legde deze op tafel. Hij vergeleek zijn foto’s met die van Carolien.

‘Komen jullie even dichterbij. Kijk op mijn foto’s zie je dat de positie zoals Beck ligt anders is dat op jouw foto’s, Carolien. Ook de positie waar de revolver ligt is anders.’

Carolien: ‘Waarom, ik begrijp het niet?’

‘Waarschijnlijk heeft de moordenaar ingezien dat hij of zij fouten had gemaakt. Ze zijn teruggekomen om het nog meer op zelfmoord te laten lijken. De foto’s die wij genomen hebben zijn omstreeks één uur ’s nachts gemaakt en die van jou meer dan een uur eerder.

Duidelijk is dat er van zelfmoord geen sprake is.’

‘Ik ben er van overtuigd dat het moord was,’ vulde Carolien aan.

Last vervolgde met zijn zware stem: ‘Ook de vorige moorden op de leden van het instituut moesten op zelfmoord lijken. Maar ik begrijp er geen barst van. We hebben geen enkel idee in welke hoek we het moeten zoeken. En wat gaan jullie nu doen?’

‘Derks heeft mij opdracht gegeven om in de buurt van Janssen te blijven en niet alleen op onderzoek te gaan en Frank en ik moeten in Berlijn blijven,’ zei Carolien kijkend naar Janssen en hij gaf een bevestigend knikje.

‘Het lijkt me heel verstandig dat je inderdaad Janssen als een soort bewaker hebt en altijd zorgt dat hij weet wat je doet, waar je heen gaat enzovoort. Niet verstandig vind ik het dat jullie hier in Berlijn blijven. Zeker niet nu de mensen die jou wilden ontvoeren inmiddels al weer ontsnapt zijn,’ Last liet een stilte vallen.

‘Wat, ontsnapt???’ reageerden Carolien en Frank tegelijkertijd.

‘Vertel,’ vroeg Frank.

‘Gisteravond heeft de Berlijnse politie de mannen gearresteerd die Carolien wilden ontvoeren. Ze zijn vannacht ondervraagd op een manier die misschien niet geheel volgens het boekje is gegaan. Ze hebben niets losgelaten. Zowel de mensen zelf als de auto zijn

volledig onderste boven gekeerd en er zijn geen identiteitspapieren gevonden. De politie heeft ze in afzonderlijke cellen ondergebracht, naast elkaar. Dat was niet verstandig. Tegen de ochtend begon één van hen veel stampij te maken en te klagen dat hij ziek was. De dienstdoende politiemannen haalden hem uit zijn cel. Precies op dat moment komt uit het niets een man met een machinegeweer en schiet de drie agenten neer. Overbodig te zeggen dat ze dood zijn. De man die voordeed ziek te zijn werd geraakt, raakte gewond. Hij kon niet meer lopen, dus was waarschijnlijk ballast voor het slagen van de bevrijdingsactie, de man met het machinegeweer schoot ook hem dood. Hij bevrijdde de rest en schietend baanden ze zich een weg naar buiten, sprongen in een auto en ze zijn spoorloos. De hele actie duurde slechts enkele minuten.`

‘Als ze er niet voor terugdeinzen om eigen mensen te vermoorden hebben we te maken met een bikkelharde organisatie,` zei Carolien. Last keek hen beiden aan en zei: ‘Gezien de hardheid waarmee ze werken verbaast het me dat jullie hen hebben kunnen uitschakelen.` Janssen had inmiddels een sigaret opgestoken en liep naar het raam, deed dit open om de rook zo veel mogelijk naar buiten te blazen. ‘Ik weet bijna zeker dat ze niet op mij gerekend hadden. Mijn tussenkomst bracht hen, misschien maar enkele seconden van slag. Dat is ons geluk geweest en hun pech.`

Last vervolgde: ‘We hebben een aanknopingspunt nodig. Misschien hebben we wat. In de cel in het toilet waar we chauffeur vonden we de restanten van een visitekaartje van een hotel in Brandenburg. Brandenburg is een toeristisch gebied ten zuid-westen van Berlijn. Het was een visitekaartje van een hotel in de plaats Falkensee.`

‘Nou, het lijkt er op Frank dat wij de toerist gaan uithangen,` zei ze lachend naar Janssen.

‘Wees gewaarschuwd, de moordenaar was een vrouw,` vulde Last aan.

Hoofdstuk 3

Door het toeristische gebied ten zuidwesten van Berlijn, Brandenburg, reed een grote Audi. De achterraamen waren van donker getint glas waardoor het niet zichtbaar was wie zich op de achterbank bevonden. De Audi was al enige jaren oud en donker van kleur. Hij viel dus niet op. In Duitsland reden duizenden van dit type auto.

Eén van de mannen die geprobeerd hadden Carolien te ontvoeren reed. Op de achterbank zat een vrouw gekleed in donkere kleding. Ze had een hoed op met sluier waardoor haar gezicht ook voor de inzittenden niet duidelijk te zien was. Ze draaide haar gezicht naar de man naast haar. Het was een kleine man, onverzorgd gekleed en ongeschoren.

‘Waar gaan we naar toe?’ vroeg ze.

‘Houd je bek, stom wijf. Je hebt er een grote puinhoop van gemaakt.’

De man sprak Engels met een accent wat ze niet kon thuisbrengen.

‘Zo, ik merk wel dat je de vriendelijkheid zelve bent,’ beet ze hem toe. ‘Het lijkt wel of ik kruit ruik. Heb je de laatste tijd weer mensen afgemaakt?’ Ze zei het om hem er meer op te wijzen dat hij zich eens moest douchen en eens schone kleren aan moest doen. Ze besepte geheel niet hoe raak de vraag was geweest.

Het gezicht van de kleine man riep rood aan, hij balde zijn vuisten.

Het liefst had hij het portier geopend en haar uit de auto geduwd en hopend dat ze al rollend over straat dat ze zo gehavend zou zijn dat ze permanent een sluier voor haar gezicht moet dragen, maar zijn opdrachtgever zou hem laten doodschieten als hij haar ook maar een haar zou krenken.

‘Ik heb liever dat je niets meer zegt,’ zei hij.

‘Waarom niet, ik vind dat we leuk communiceren,’ zei ze cynisch.

Ze keek opzij en zag dat ze haar bewaker in verwarring had gebracht. Deze afleiding drong haar eigen nervositeit verder weg.

De Audi minderde vaart en sloeg af naar rechts. Ze zag dat het een smalle weggetje was. Na enkele minuten doemde in de verte een gebouw op. Het was een verbouwde boerderij. Ze wist waar ze was. Hier had ze haar training gehad. Ze wist nu ook wie haar zou ontvangen.

De kleine man verbrak zijn verzoek niet meer te praten. 'Wie was die vrouw die jou volgde toen je bij Beck wegging?'

Verbaasd reageerde ze: 'Hoezo een vrouw, mij volgen. Ik ben niet gevolgd.'

'Maar je keek achterom, ik neem aan naar die vrouw?'

'Ik keek achterom om te zien of jij mij rugdekking gaf. Heb geen vrouw gezien. Toen jij mij een teken gaf om me verstoppen, reageerde ik toch direct?'

De kleine man reageerde niet meer. De auto was aangekomen bij de verbouwde boerderij.

De boerderij was lang gelegen vervallen geweest, maar nu was hij in alle ere hersteld. Perfect zelfs, de buitenkant zag er uit zoals hij er uit had gezien toen hij meer dan honderd geleden gebouwd werd. Bij de bewoners in de omgeving was de indruk gewekt dat het een kantoor was geworden voor een stichting die zich bezig hield met het herstellen van het landschap in de omgeving. Zo vreemd was dat niet; na de val van de Muur was er veel in het voormalige Oost-Duitsland op te knappen. En nu bijna vijftientig jaar na de val was nog maar een klein gedeelte van het totale opknappan gerealiseerd. Het was een stralende dag. Als de omstandigheden anders waren geweest had ze zeker in de tuin plaatsgenomen op het terras om te genieten van de zon.

Ze probeerde zich er toe te zetten om geen angst te tonen. Toen ze naar de voordeur liep ging deze al open. In de deuropening stond een

tengere man. Een uiterlijk dat niet deed vermoeden hoeveel angst hij mensen aan kon jagen.

‘Welkom terug,’ zei hij.

‘Man, hou op. Ik wilde helemaal niet hier naar toe,’ snauwde ze. ‘Je hebt me naar hier gehaald als een gevangene. Dat staat me niet aan.’

‘Mijn oprechte excuses,’ zei hij met een gemene glimlach om zijn mond. ‘Door wat er gisteren gebeurd is bij Beck, was ik van mening dat je extra ondersteuning kon gebruiken. Wat extra training,’ hij had nog steeds de gemene smile op zijn gezicht.

‘Fareed, hou op. Je vindt dat ik het gisteren verkloot heb en begrijp heel goed wat jij met extra training bedoeld,’ terwijl ze dit zei wilde ze haar jas uitdoen en sluier van haar hoofd halen.

Wijzend op de jas en sluier, zei hij: ‘houd dat nog even aan en loop even mee.’

Omdat ze hier al weken in training was geweest had ze direct door waar hij heen ging. Fareed pakte een accesscard en haalde deze langs een cardlezer.

Van buiten was de boerderij in oude glorie hersteld en paste in het landelijke gebied, binnen deed echter niets meer herinneren aan de oudheid. Het was ultra-modern ingericht met alle moderne snufjes, niet in het minst op beveiligingsgebied.

Hij opende de deur van een kamer die diende als verhoor- dan wel martelkamer. Diverse lampen, waarvan de lichtsterkte sterk opgevoerd kon worden en er twee ook met lasers uitgerust waren, stonden opgesteld rond een stoel. Een stoel die doet denken aan een tandartsstoel, echter de armleuningen waren voorzien van beugels. Ook waren er beugels bevestigd om de benen vast te zetten. De vrouw had heel wat liever naar de tandarts gegaan. In de wanden waren zichtbaar een onzichtbaar camera’s verwerkt. Er hingen diverse LCD-schermen waarop de meest afschuwelijke beelden vertoond konden worden.

Ze had eerder op deze stoel gezeten, met de handen en voeten vastgebonden. Doordat de benen vastgebonden zaten was het niet mogelijk de benen bij elkaar te doen of over elkaar te slaan.

Een enkele keer had ze hier misbruikt van gemaakt en was het uitgelopen op een sexspel. Nu walgde ze dat de man uitzicht had op haar kruis en recht voor haar ging zitten. Ze had spijt dat ze vandaag geen broek had aangedaan.

Ze probeerde sterk en onverschillig over te komen maar in haar binnenste stond ze doodsangsten uit.

De man genoot zichtbaar dat hij macht over haar had en zei: 'Je weet wat er nu gaat gebeuren.' Hij zei het heel zachtjes wat op haar nog beangstiger overkwam.

'Ja,' was het enige wat ze kon uitbrengen.

De man stond op en verliet de kamer.

De deur sloeg dicht en werd hoorbaar op slot gedraaid.

Uit natuurlijk instinct probeerde ze zich los te maken van de stoel, ze wist dat dit onmogelijk was. Er was geen beweging te krijgen in de boeien.

Uit de speakers kwam muziek, snerpende muziek. De muziek ging door merg en been. De speakers waren ingebouwd in de wanden en het plafond. Ze kon haar vingers niet in haar oren stoppen om het geluid te dempen. Er kwamen nu ook nog lichtflitsen bij in diverse kleuren. Zelfs met haar ogen dicht drongen de flitsen door in haar ogen. Het was verblindend. Op de monitoren dansten mannen en vrouwen. Soms kwamen ze recht op haar af met hele enge gezichten. Waar het vandaan kwam kon ze niet thuisbrengen maar er werd ook duidelijk een stinkende stof de ruimte in geblazen. De geur werd sterker en werd steeds penetranter. Ze kon zich net inhouden om niet te kotsen.

Het was duidelijk een poging haar compleet van slag te brengen en te breken.

Ze wist dat ze zich moest concentreren op iets anders. Hier werd ze gek van. Ze deed haar ogen weer dicht en haar gedachten voerden haar van de uitzichtloze situatie waarin ze zich bevond naar Saint Tropez in Zuid-Frankrijk. Enkele maanden geleden had ze hier een week met twee vriendinnen doorgebracht. Ze hadden gewinkeld in Nice, Cannes en Monaco, heerlijk gegeten en gedronken op verschillende terrasjes en genoten van de rijke mannen en dat in zijn ruimste betekenis. Ze hadden zich laten overladen met cadeau's en dure, extreem dure kleding. De mannen verwachtten hier natuurlijk voor terug dat de vriendinnen het bed met hun deelden. Nou, ook dat hadden ze volop gedaan en er van genoten.

Een glimlach kwam op haar gezicht.

Plots stopte de muziek, de lampen gingen uit en ze hoorde gebrom van ventilatoren, de stank werd weggezogen uit de ruimte.

Na enkele minuten hoorde ze dat de deur weer van het slot gedaan werd. Snel deed ze haar ogen dicht, ze moest spelen of ze helemaal van de kaart was.

Ze voelde een hand over haar wang gaan. Ze hield haar armen en benen slap. De boeien van haar handen en voeten werden losgekoppeld. Ze voelde dat iemand heel dicht bij haar hoofd kwam. In haar oor werd gefluisterd: 'Je kan nu uit de stoel komen.' Ze herkende de stem, het was Fareed.

Met moeite kwam ze uit de stoel, ze voelde zich duidelijk slap.

Ze zwaaide wat met haar armen en benen om het stromen van het bloed weer normaal te krijgen.

Hij pakte haar arm. Nu walgde ze van zijn aanraking. Hij leidde haar naar een andere kamer. Ondertussen vragend: 'Alles goed met je, schatje?' Ze kon zich nog net inhouden niet te reageren op het schatje. Ze was zijn schatje niet, niet meer. Maar als ze hierop commentaar zou geven, wist ze dat hij er van zou genieten.

'Met mij gaat alles goed, niets aan de hand.'

Ze had dezelfde kleding aan als gisteren toen ze Beck doodgeschoten had.

Grimmig fluisterde Fareed: 'Je hebt gisteren in Berlijn een grote fout gemaakt. Ik wil dat je hier bewijst dat het een éénmalige fout is geweest en laat zien hoe het hoort.'

Ze zag de kamer waar ze nu inliep een copie was van de kamer van Beck. Een zelfde bureau, hetzelfde type kasten en exact geplaatst zoals ook de inrichting bij Beck was. De onlogische plaatsing van het bureau. In de meeste kantoren worden bureau's zo geplaatst dat degene die achter het bureau zit altijd zicht op de deur heeft, hier niet.

Fareed gaf haar een pistool. Een zelfde als ze gisteren gebruikt had, een zelfde waarmee ze hier in dit gebouw zoveel geoefend had op de schietbaan in de kelder. Ze controleerde het pistool, het was geladen. Heel even schoot door haar hoofd om Fareed neer te schieten, ze wist dat als ze dat zou doen nooit levend het gebouw zou verlaten. Ze pakte plastic doktershandschoenen uit één van haar jaszakken, deed ze aan en plaatste de geluiddemper.

Ze zag een man zitten in de stoel achter het bureau, ze kon zijn gezicht niet zien. Ook dit was hetzelfde als in de kamer van Beck. Voorzichtig, stapje voor stapje, om maar geen geluid te maken, sloop ze op de man in de stoel af. Heel even keek ze nog achterom om zich er van te vergewissen dat niemand achter haar aangekomen was het appartement in.

Fareed was gaan zitten in een stoel in de hoek van de kamer. Ze keek hem even aan, hij gebaarde door te gaan. Er zat geen beweging in de man. Volkomen stil las hij een dossier. Onverwacht bewoog hij toch, hij stopte een vel papier in de bureaula.

Nu moest ze snel handelen, de kans dat hij zou omdraaien of zou opstaan was nu groot. Het pistool hield ze slechts op een centimeter van het hoofd van de man en haalde de trekker over. Door de geluiddemper hoorde je geen schot, alleen een plofje. Bloed en

stukjes bot spatten weg. Het bovenlichaam viel voorover op het bureau, beiden armen lagen op het blad, identiek aan zoals ook Beck gelegen had.

Ze was geschrokken, het was geen pop die op afstand bediend wat bewegingen kon maken, het was een echt persoon geweest.

Fareed bleef rustig kijken, ze moest doorgaan en pakte de rechterarm van de man en hing die naast het lichaam en duwde haar pistool in zijn hand om daar de vingerafdrukken op te krijgen en liet het toen vallen. De arm hing slap langs de stoel, het pistool viel slechts enkele centimeters.

Toen kwam ze overeind en Fareed kwam naar haar toe.

Boos reageerde ze: 'Ik heb Beck vermoord, jullie hebben de omgeving slecht in de gaten gehouden. Jullie hebben die anderen niet gezien. Je hebt me hier gewoon nog iemand laten vermoorden. Wie is hij?', haar hoofd bewegend naar de dode man.

'Voor jou niet interessant. Iemand die een fout gemaakt heeft. En ik tolereer geen fouten zoals jij weet.'

'De man wist dat hem wat aangedaan zou worden, waarom sputterde hij niet tegen?', zei ze zachtjes. Ze zei het meer in zichzelf maar Fareed had het gehoord.

'We hebben hem een verdovend middel gegeven waardoor hij slechts sloom kon reageren. Hier heb je je geld en gaf een enveloppe met honderdduizend euro.'

Weer had ze iemand vermoord. Als huurmoordenaars verdiende ze zo haar geld. Toch hield ze hier een vreemd gevoel aan over.

Hoofdstuk 4

Vanuit zijn kantoor had Derks een lang telefoongesprek van Jens Last. Hij belde met het hotel van Carolien en Frank Janssen in Berlijn. Aansluitend liep hij naar het kantoor van Loes Peters, zijn secretaresse. Haar kantoor lag direct naast het zijne.

‘Goed dat je binnenloopt. Ik heb Phil Robinson aan de lijn. Neem je hem hier of op je kantoor?’ zei ze, hem niet de kans gevend te zeggen waar hij haar kamer voor binnenkwam.

‘Ik neem hem op mijn kamer,’ en liep terug.

‘Sorry John, ik heb weinig tijd. Ik bel vanuit Berlijn. Vanuit hier vliegen koeriers van vliegveld Tegel naar Schiphol. Ze vervoeren geld, heel veel contant geld. Ene Luca Bertolli vroeg me je dit door te geven. Ik moet nu ophangen.’

Derks had niet de kans Robinson te bedanken. Derks legde de telefoon neer. Zijn kantoor was uitermate modern ingericht en had een toestel voorzien van een handsfree modus. Veel van de medewerkers gebruikten deze mogelijkheid, konden ze gelijk notities maken in hun laptops, koffie drinken en rondlopen om te denken. Derks gebruikte deze mogelijkheid nooit als hij alleen op de kamer was. Je weet maar nooit wie zich verschanst heeft in een aansluitende kamer om mee te luisteren.

Om deze reden was hij nu van plan met Bob Evers buiten in de tuin, waarmee het kantoor van Europol omgeven was, wat frisse lucht te happen.

Toen hij langs het kantoor van Loes liep, riep hij: ‘Loes, ik ben met Evers even buiten.’

Uit ervaring wist Loes dat hij dan wat belangrijks te bespreken had en tevens om Evers als klankbord te gebruiken.

In de luxe coffeecorner op de begane grond trof hij Evers. Evers was niet iemand die zich gemakkelijk voelde alleen op een kantoor, vandaar dat hij regelmatig te vinden was in de drukte van de bedrijfskantine of in één van de meerdere coffeecorners.

Hij had net een nieuwe koffie verkeerd gepakt. Derks wenkte hem en liep al naar buiten de tuin in. Evers volgde hem met zijn koffie in de hand.

Derks vertelde Evers wat hij zojuist gehoord had van Robinson.

Het was een fantastische, zonnige dag. Het gezicht van Derks stond gespannen. Het mooie weer ging aan hem voorbij.

‘Maak je je ongerust?’ vroeg Evers.

‘Ik heb al twee keer gebeld met het hotel van Carolien en Frank om ze ervan te weerhouden naar het Brandenburger Land te gaan. Bij het laatste telefoontje kreeg ik te horen van de receptioniste van het hotel dat ze uitgecheckt waren. Ik denk dat ze er toch op uitgaan. Het Brandenburger Land is een gebied wat ze totaal niet kennen. Groot, uitgestrekt natuurgebied, waar grote delen nog niet onder handen genomen zijn door de Duitse overheid. Met name dat gebied is verwaarloosd, onherbergzaam en nauwelijks tekenen van leven. De toeristen verblijven in de reeds opgeknapte gebieden. Ik wou dat ik bij hen was. Ze onderschatten onze tegenstanders. Ik denk er over om Bovens en Slagter naar het gebied te sturen.’

‘Al krijg je ze al binnen het uur op een vlucht dan nog duurt het alles bij elkaar nog zes uur voor ze daar zijn. En je hebt gelijk met wat je zegt over het gebied. Ik ben daar een jaar of twee na de val van de Muur noodgedwongen doorheen gereden, was verdwaald. Het gebied gaf me een onveilig gevoel,’ zei Evers.

‘Ik heb een heel akelig voorgevoel, maar kan niet uitleggen waarom,’ zei Derks.

‘Vreemd dat Robinson uit het niets weer iets van zich laat horen. Hij is hier al bijna drie jaar weg,’ Evers keek Derks hierbij aan, polsend of het ook Derks onverwacht was.

Phil Robinson had jaren voor Europol gewerkt, zijn vrouw was ruim drie jaar geleden vermoord. Robinson had wraak genomen.

Formeel kon de leiding Europol dit niet waarderen en heeft Robinson gedwongen ontslag te nemen. Phil was een contact van beide heren ook al toen zij nog niet voor Europol werkten, dus hadden zij dit allemaal op afstand meegekregen.

Derks reageerde echter niet dus probeerde Evers het op een andere manier. ‘Wat is hij gaan doen na zijn vertrek?’

Derks: ‘Ik heb hem ongeveer een jaar na zijn vertrek nog gesproken, hij is over de wereld gaan reizen. Ze hadden geen kinderen er was niets waar hij voor moest blijven. De combinatie van een goede levensverzekering, de verkoop van zijn huis en gespaard geld maakte dat mogelijk. Verder bleef hij vaag over waar hij was. Ik denk dat hij bij toeval op iets gestoten is wat ook verband had met onze klus. En duidelijk is dat hij contact heeft met Luca Bertolli en dat staat me niet aan.’

‘Wat is dat allemaal met die grote sommen contant geld,’ vroeg Evers.

‘Ik was daar al van op de hoogte maar heb dit nog aan niemand van jullie verteld. Dit is het afgelopen jaar al gaande. Een Poolse koerier is enige maanden geleden aangehouden op Schiphol met een koffer vol geld. Direct belde mij toen Joost Bos. Bos is hoofd van de beveiligingsdienst op Schiphol. Ik heb hem gevraagd de man zo lang mogelijk daar te houden, maar wel te laten gaan. Ondertussen stuurde ik één van onze mannen naar Schiphol. De Pool had papieren bij zich die overtuigend waren en hem toestemming gaven deze som geld te vervoeren. De documenten waren uiteraard vervalsd en grote

sommen geld contant vervoeren zijn altijd verdacht. Op mijn verzoek liet Bos hem gaan, maar pas nadat ik hem een sms-bericht had gestuurd dat onze man op Schiphol gearriveerd was. De Pool is gevolgd naar Noordwijk. Het dorp binnenrijdend is hij hem toen kwijgeraakt.`

Maar Evers reageerde alert: 'Maar wij weten inmiddels dat Luc Benoit zich veelvuldig ophoudt in Noordwijk evenals John Bakker, dat kan geen toeval zijn, lijkt me.`

'Ja, dat denk ik ook. Ik heb Jos Kinst erop gezet om de geldstromen na te trekken. Kinst werkt nu een jaar voor ons; hiervoor was hij manager van de afdeling buitenlandbetalingen van een bekende Belgische bank. Hij heeft ook de opdracht na te trekken hoe Luc Benoit en John Bakker hun geld verdiend hebben en waar ze het allemaal hebben ondergebracht. Tot nu toe heeft hij nog niet kunnen achterhalen hoe ze hun vermogen vergaard hebben.`

'Het moet één van deze twee zijn, of Bakker of Benoit,` zei Evers peinzend.

'We moeten weten waar het geld vandaan komt. Het laatste traject weten we, door de lucht van Berlijn naar Amsterdam. Het gedeelte daarvoor weten we niet. Berlijn, ligt tussen hier en Oost-Europa en Rusland, maar voor hetzelfde geld komt het heel ergens anders vandaan,` zei Derks.

'Toch verbazen me enkele zaken. Waarom per vliegtuig van Berlijn naar Amsterdam, hier worden grote risico's genomen. Waarom niet per auto, met de open grenzen is de kans dat je aangehouden wordt minimaal? Waarom allemaal zo mysterieus?` vroeg Evers.

Derks antwoordde: 'Waarschijnlijk heeft het verband met wat mijn vriendin Susan Jackson van de CIA me gisteren telefonisch, vanuit Langley mededeelde. De satellieten van de CIA hebben grote troepenbewegingen waargenomen in een moslimland.`

'Dat klinkt niet best,` reageerde Evers quasi nonchalant.

‘Nog bedreigender is dat betreffend land met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid beschikt over bacteriologische wapens. Naar het schijnt, zeer effectief.’

‘Nou, duidelijk een reden te meer om vanavond een bezoek te brengen aan Noordwijk. En wat me in alles helemaal vreemd overkomt is dat Luca Bertolli in beeld is. Ook hem wil ik binnenkort spreken.’

Derks en Evers liepen weer terug naar het kantoor.

In Rome liep Luca Bertolli een hotel uit in de richting van Villa Borghese. In West-Europa was het mooi weer zo ook in Rome hoewel het nog voorjaar was waren de temperaturen al richting de dertig graden opgelopen.

Hij was gekleed in een perfect gesneden Italiaans maatpak. Met zijn 1.90 meter lengte was hij groter dan de meeste Italianen, gecombineerd met zijn gehele uitstraling konden de vrouwen hun ogen niet van deze man afhouden. Normaal gaf hij altijd wel in enige vorm aandacht terug, wat de dames dan deed glimlachen. Maar vandaag was hij in gedachten verzonken en had geen aandacht voor het vrouwelijk geslacht wat op de veelvuldig aanwezige terrasjes genoot van de zon.

Bertolli was eigenaar van diverse bedrijven met zakenrelaties in geheel Europa, Amerika en Azië. Maar geheel onbesproken was hij niet. Zijn bedrijven werden gebruikt voor het witwassen van drugsgeld van de grote Italiaanse drugsbaronnen, niets van dit alles is ooit bewezen. Hij was tevens eigenaar van een zeer chique escortbureau, welke mannen uit de politiek en de hoge bazen uit het bedrijfsleven bediende. Deze mannen werden gehanteerd. En ook hiervan is geen enkel bewijs.

Bertolli had afgesproken met zijn assistent in een kleine bar in een rustig steegje.

‘Heb je de koerier gevolgd tot in Nederland?’ vroeg hij.

‘Het geld is op de bestemming aangekomen,’ reageerde zijn assistent.

‘Het was wel even spannend op het vliegveld. De koerier werd meegenomen door de veiligheidsdienst van het vliegveld, maar hij kon na enig oponthoud doorreizen naar dat dorpje aan de Nederlandse kust, Noordwijk.’

Bertolli keek bedenkelijk, met name, omdat hij het vreemd vond dat de veiligheidsdienst de koerier verder had laten reizen.

‘Ik hoop inderdaad dat het allemaal goed gegaan is.’

‘Dat is het,’ zei zijn assistent weinig overtuigend.

Hij veranderde snel van onderwerp, hij was blij dat het geld uiteindelijk afgeleverd was, maar ook hem zat het gedoe op Schiphol dwars.

‘De lach is van je gezicht, Luca. Je kan het niet meer terugdraaien, probeer te genieten.’

Er ontsnapte een traan uit de ooghoek van Bertolli. Zijn assistent was de enige die wist wat Bertolli privé was aangedaan. De assistent voelde zich ongemakkelijk.

Een vrouw had geprobeerd wat te beginnen met Bertolli. Zo had ze in een bar toen ze hem weer eens probeerde te verleiden foto’s laten maken. Op één van deze foto’s was haar diepuitgesneden decolleté goed te zien op het moment dat ze zich tegen hem aandrukte. Bertolli had haar weggeduwd maar dat was niet te zien op de foto’s. De vrouw had de foto’s gestuurd aan Bertolli’s vrouw. Ze hoopte dat dit zou leiden tot een scheiding en dat ze dan Bertolli voor haar alleen had. Al haar verleidingspogingen werkten niet. Zelfs de foto’s hadden niet gewerkt. Bertolli had haar duidelijk te kennen gegeven dat ze moest stoppen met haar toenaderingen. De vrouw was lichtelijk gestoord. Ze was naar het huis van Bertolli in de buurt van Rome gereden. Ze had gewacht totdat ze zich er van overtuigd had dat Bertolli het landgoed verlaten had, toen had ze aangebeld. Bertolli’s vrouw, een voormalig miss Italië, deed open. Er werd een bijtend zuur in haar gezicht gespoten. De vrouw had ook het zuur

binnengekregen; hetgeen uiteindelijk leidde tot de dood van het nog ongeboren kind in haar lichaam. 's Wereld beste plastisch chirurgen waren al ingehuurd, maar de schade aan het gezicht was niet te herstellen, de rest van haar leven zou haar gezicht verminkt zijn. Ze had dit niet kunnen accepteren, was in een depressie geraakt en had een zelfmoord gepleegd.

Hoofdstuk 5

In de verbouwde boerderij in het Brandenburger Land liep Fareed naar een klein verborgen kamertje in zijn kantoor. Nagenoeg niemand wist dat achter de grote kast in de kamer nog een verborgen klein kamertje was. In de achterwand van de manshoge kast was een deur gemaakt. Hij sloot de kastdeur van binnenuit en ook weer de deur in de achterwand. In het kleine kamertje stond een grote, zware kluis. Hij maakte deze open en nam er een map uit. Hij sloot de deur weer zorgvuldig en ging op dezelfde wijze terug naar zijn eigen kantoor als hij gekomen was.

Uit de map haalde hij een lijst met namen. Het was eenzelfde lijst als Carolien gevonden had in het kantoor van Beck. Diverse namen waren doorgestreept. Fareed streepte de naam van Beck door.

Er was echter één verschil met de lijst van Beck, op zijn lijst was een extra kolom toegevoegd. Achter elke naam stond de naam van een vrouw.

De lijst was samengesteld door de man in Noordwijk.

De volgende naam op de lijst was die van Pete Clarck. Achter zijn naam stond de naam van Roos Visser. Clarck hield dus van lange, donkerharige vrouwen. Pete Clarck woont in een dorpje in de buurt van Birmingham. Hij is lid van de Conservatieve Partij en vertegenwoordigt deze in Brussel. Binnen de partij wordt Clarck gezien als een strategisch genie.

Fareed pakte de telefoon en belde met Roos Visser.

Diezelfde avond reden Evers en Derks in de richting van Noordwijk.

Het was helder weer. Derks hing onderuit en had de hele weg nog niets gezegd. Hij zat diep in gedachten verzonken. Hij dacht aan

Carolien, hij maakte zich zorgen. Toch lastig om een relatie te hebben met iemand die je zelf op gevaarlijke klussen moet sturen.

Evers reed niet via de autoweg A44 in de richting van Noordwijk van nam de binnenwegen, die grotendeels evenwijdig aan de Noordzee liepen en ook deels door de duinen gingen.

Derks ging wat rechter zitten en probeerde zijn gedachten wat te verzetten. 'Bob, we zitten midden in een druk bevolkt gebied, midden tussen Den Haag en Amsterdam en sinds we Wassenaar voorbij zijn heb ik nog nauwelijks een auto gezien. Hier kan van alles gebeuren en de eerste uren zal niemand iets merken.'

Aan het begin van het dorp parkeerde Evers zijn Audi S6 op een kleine parkeerplaats. De parkeerplaats bevond zich aan de rand van een villawijkje en werd gebruikt door mensen die de hond gingen uitlaten in de duinen.

Evers sloot de auto af en samen liepen ze door de wijk. Er stonden uitsluitend enorme villa's met hekwerken om de tuinen. Soms signaleerden ze ook een beveiligingscamera.

Het was beangstigend stil. Geen enkel leven te bekennen op straat. Beiden hadden een vreemd gevoel terwijl ze over de met kinderhoofdjes bestratte weg liepen. De meeste huizen lagen ver van de weg en waren nauwelijks te zien. De wijk lag aan de rand van het dorp. Toen ze bijna de wijk uit waren zag Evers een café. 'Kijk, er brandt licht,' zei hij.

'Kom laten we even wat gaan drinken, misschien vangen we wat op,' Derks gaf Evers een duwtje in de richting van de deur.

Binnengekomen zagen ze twee mannen aan een oude houten bar zitten en nog twee oudere mannen in discussie in een hoek, zwaar discussierend over de beurskoersen. Toen ze iets verder liepen zagen ze ook nog twee mannen aan een ander tafeltje.

Het was een ouderwets ingericht café, er hingen wat jachttrofeeën aan de muur. Een erfenis vanuit het verleden, waarschijnlijk.

Evers liep naar de bar en lachte hartelijk naar de barman, die hen verwelkomde alsof ze al jaren vaste stamgasten waren.

‘Goedenavond heren, wat kan ik voor u inschenken?’ vroeg hij.

‘Doet u mij maar een biertje,’ zei Evers en kijkend naar Derks, ‘Jij ook, een biertje.’ Derks knikte bevestigend.

‘U hoort het.’

Derks hield totaal niet van bier, maar wilde vooralsnog niet uit de toon vallen. Hij was liefhebber van peperdure whisky’s, maar als hij dat bestelde zou hij direct de aandacht op zich vestigen in de kleine horecagelegenheid.

Evers knoopte een praatje aan met de man achter de tap.

‘Het is rustig hier.’

‘Ja, vroeger kwamen de mannen die op de bollenvelden werken hier nog een biertje drinken voor ze naar huis gingen, dat zijn er tegenwoordig nog maar enkele,’ toen hij dat zei betrok zijn gezicht. ‘Ik ben al op leeftijd en heb niet meer de moed en ook niet het geld om een modern, trendy café te kopen midden in het dorp. En de mensen die hierachter wonen,’ zijn hoofd draaiend in de richting van de villawijk, ‘komen hier bijna nooit. Ze willen zich waarschijnlijk niet mengen met het arbeidersvolk. Maar er zijn een paar uitzonderingen.’ Ondertussen keek Derks de bar rond. Het waren duidelijk mannen die in de open natuur werken. Bruine kop, ruwe handen. Grond op hun kleding.

Evers draaide zich naar de man die het dichtst bij hem stond.

‘Hier in de buurt moeten een paar oude vrienden van me wonen. Ik heb ze al in geen jaren meer gezien. Misschien kent u ze wel. Zegt de naam Luc Benoit u iets? Weet u of hij hier nog steeds een huis heeft?’

Het was de barman die reageerde: ‘ah, onze Belg. Af en toe komt hij hier voor een pintje. Zoals hij dat altijd zegt. Maar is bijna altijd in het buitenland. Maar vraag het maar even aan Toon,’ zijn hoofd draaiend naar een man aan het eind van de bar.

Evers vroeg de barman nog een extra biertje te tappen voor Toon.

‘Nou Toon, vertel eens.’

Toon had geen verdere aansporing nodig. Hij was duidelijk niet met zijn eerste biertje bezig en aangeschoten, maar nog niet zo dronken dat hij niet meer uit zijn woorden kon komen. Hij barstte los.

‘De Belg is een echte vrouwenliefhebber en houdt het duidelijk niet bij één vaste partner. Hoeveel wonderschone dames ik daar al door het hek heb zien rijden. Ik zou er geen bezwaar tegen hebben om een uurtje of wat met hen door te brengen,’ hij lachte naar de barkeeper.

De barkeeper mengde zich in het gesprek en zei: ‘Nou, ouwe viezerik, die dames kan jij echt niet meer aan.’

‘Ik mag dan wel ouder worden maar mijn bedprestaties worden niet minder, man,’ hij zei het met een boze toon. Door de alcohol had hij niet door dat de barkeeper hem zat te stangen.

‘Heeft hij nog steeds hetzelfde huis?’, vroeg Evers, ook om er voor te zorgen dat er geen discussie op gang kwam tussen Toon en de barman.

‘Duinzicht, is nog steeds het huis waar hij de dames ontvangt,’ hij keek nog steeds boos in de richting van de bar maar de barman was even afgeleid door een andere klant.

‘Het is lang geleden dat ik hier was. Hoe kom je daar van hier met de auto?’ vroeg Evers.

‘Heel makkelijk, je gaat hier naar links, rijdt rechtdoor door de villawijk en eenmaal in de duinen zie je het huis aan de rechterzijde,’ zei Toon.

Onverwacht vroeg de barkeeper: ‘Hoe was uw naam ook alweer?’ ondertussen wat glazen spoelend.

Evers reageerde snel. ‘Dik Buis, ik zit in bedrijfssoftware.’

‘Zo, veel geld mee te verdienen zeker?’

‘Ja, we hebben goede jaren gehad, het is even wat minder, maar nog steeds hoor je me niet klagen.’

Derks had het gehele gesprek gevolgd en zei: 'Ik heb hier ook een oude bekende wonen. Ene John Bakker. Weet alleen niet meer waar hij woont.' Derks keek hierbij naar Toon.

Toon stak direct weer van wal, ondanks de waarschuwende blik die de barman hem toewierp.

'Ik heb net uitgelegd hoe je bij de Belg komt, nou als je daar voorbij rijdt ligt het huis van Bakker na zo'n halve kilometer aan de linkerkant. Wel opletten, het pad naar het huis valt niet op. Heb daar, jaren geleden, wel eens wat klusjes gedaan.'

'Bakker komt hier af en toe wel eens. Probeer dan een praatje te maken, maar dat stelt hij blijkbaar niet erg op prijs. Is niet nors of zo, maar zegt niet veel,' mengde de barman zich in het gesprek.

Derks had goed door dat hij nu door moest vragen. Het gedrag van de barman was duidelijk van iemand die meer wist dan hij wilde prijsgeven. Dus Derks richtte zich weer op Toon.

'We hebben de auto iets verder staan en zijn lopend door de villawijk hier terecht gekomen. Het viel me op dat het hier zo extreem stil is.'

'De mensen hier willen hun rust,' probeerde de barman de aandacht weer af te leiden. Maar Toon zat op zijn praatstoel.

'Er gaan geruchten dat elk huis wat te koop komt door één man wordt opgekocht. Die neemt die hele wijk over. En er gebeuren vreemde dingen hier tegenwoordig.'

'Toon, hou je mond,' de uitbater keek hem indringend aan.

Ondertussen had Evers weer een biertje besteld voor Toon. De alcohol deed zijn werk. Hij was niet te stoppen.

'Meneer, ik woon ik zo'n klein arbeidershuisje net buiten de wijk. Alleen. Enkele weken geleden kon ik niet slapen, kleepte me aan en ben een eindje gaan lopen. Toen zag ik uit één van de huizen een zwart gesluierde vrouw komen. Ben haar gevolgd, ze liep hier langs de kroeg en vertrok in een auto die een eindje verder geparkeerd stond.'

'Toon, hou toch op. Je hebt dat gewoon gedroomd.'

Derks bleef Toon bestoken met vragen. ‘Zwart, gesluierd???’
‘Het was zo’n vrouw die je wel eens op televisie ziet, zo’n
Moslimvrouw. Niet gewoon een hoofddoek waar het hier van barst
tegenwoordig.’
Derks vervolgde: ‘Heb je dat meer gezien of was dat de enige keer?’
‘Ja, maar één keer. Maar het was rond half drie ’s nachts, normaal
slaap ik dan. Weet niet wat hier ’s nachts allemaal gebeurt.’
Evers: ‘Maar die vrouw kan toch van een feestje gekomen zijn, een
gekostumeerd bal?’
‘Dan hadden er toch veel meer auto’s moeten staan en had ik wel
herrie gehoord, muziek of zo.’
Derks keek Evers aan en gooide wat geld op de bar. Meer dan
voldoende voor de drankjes die ze genuttigd hadden. Keek de
barman aan en zei: ‘Geef Toon, nog maar een biertje. Wij stappen op.
Fijne avond verder,’ en liep weg met Evers achter hem aan.
Eénmaal buiten zei hij: ‘Ik hoef zeker niet te vragen waar we nu naar
toe gaan?’

Ze liepen van het café terug naar de auto met net wat meer
belangstelling voor de villa’s dan daarvoor, mede doordat wat Toon
allemaal gezegd had en dat elke woning die te koop kwam door één
partij werd opgekocht. En nu meer kritisch kijkend viel het Derks en
Evers op dat er bij enkele huizen wel de buitenverlichting brandde
maar dat er binnen geen leven was.

‘Vast woningen die recent verkocht zijn, wat me niet geheel duidelijk
waarom één persoon of bedrijf al die woningen wil kopen,’ vroeg
Evers aan Derks.

‘Het lijkt er op dat hier een enclave ontstaat, waarvoor is op dit
moment voor mij nog een raadsel. Maar het moet te maken hebben
met de activiteiten van Benoit en Bakker,’ reageerde Derks.

Ze pakten de auto en reden in de richting van de huizen van Benoit
en Bakker.